

**Rozwój w posłudze animatora i
duchowość animatora**

Zasada: daję z tego, co mam w obfitości

- Formacja to nie zbiór tematów do „przerobienia”
- Rozwój wymaga ciągłej formacji, ciągłego kształcenia
- Trzeba być jak naczynie, przez które przelewa się woda, ale nie jak rura!

2 błędy:

1. Naczynie, które nie pobiera świeżej wody

- Albo zastój i zatęchnięcie
- Albo opróżnienie

2. Rura, która przepuszcza wodę, ale nic nie zatrzymuje

- Animator nie może sam przyjmować zbyt płytko, formacja ma zmieniać jego samego
- Umiejętność integracji „starego” z „nowym”

→ Skąd się bierze obfitość?

2. Zasada dobrego Pasterza (J 10,11-13)

- Konieczność duszpasterskiego nawrócenia
- Lider, animator – uczestnik posługi Jezusa
- Pasterzowanie to troska o ludzi
- Czy jestem gotów oddać życie za powierzonych sobie ludzi?
 - Jeśli tak, to łatwiej mi będzie przewyciężyć „codzienne” trudności

Umiejętność odkrycia potencjału duchowego każdego człowieka

- Służy temu swobodna atmosfera w małej grupie
- Nie próbować „uśredniać”!
- Przykłady:
 - Osoba gaduła – osoba z problemem, który może w przyszłości stać się pożywką dla posługi
 - Osoba z „trudnymi” pytaniami – być może przyszły lider

Supewizja czy „pasterz pasterzy”?

- Animator także potrzebuje swojego pasterza
- Wspólnota „wielopiętrowa”?
- Praktyka wspólnot – negatywne doświadczenie
- Realistyczna możliwość: diakonia animatorów i jeden lub kilku „animatorów animatorów”
- Czym jest superwizja w psychoterapii i czym się różni od takiej diakonii animatorów?

Problem wypalenia

Typowe powody:

- brak napełniania się (bycie jak „rura” lub „zateęchły staw”)
- **maksymalistyczne**, perfekcjonistyczne podejście do posługi
- **minimalistyczne** podejście do programu formacji
- **nieuporządkowane** życie lub autentyczne problemy życiowe
- **niedojrzałość** (nie jest problemem, jeśli jest u początku posługi animatora, staje się problemem, gdy nic z nią nie robimy i pozostajemy wiecznie niedojrzali)
- **uczestnicy** „dający w kość”, niesystematyczni, stwarzający problemy
- **błędy** w posłudze (nie jest problemem popełnienie błędu, ale jest nim niedostrzeżenie błędu i nieuczenie się na błędach!)

Systematyczność a spontaniczność

- Czy wszystko musi być zaplanowane?
- Zasada osiągania celów głównych – jak celu podróży i dowolności celów pośrednich.
- Potrzeba planowania – jak obejrzenie mapy przed podróżą: planowanie czasu, trasy i przewidzenie ewentualnych komplikacji

Charyzmaty a integralny rozwój duchowy

- Integralny – tj. całościowy, dotyczący całej osoby ludzkiej
- Człowiek: duch, dusza i ciało
- Dusza – różne sfery: intelektualna, emocjonalna, relacyjna, behawioralna
- Bóg nie ingeruje bezpośrednio w duszę – szanuje naszą autonomię!

Dary darmowe (służebne) a związane z własnym rozwojem duchowym

- Charyzmaty – gratia gratis data: dla dobra innych
- Dary „czyniące obdarowanego” – gratia gratum faciens
 - łaska nie usuwa natury, ale ją wzmacnia
 - współpraca z Duchem Świętym: nasz wysiłek (osiąganie sprawności) ma u podstawy i celu dar Ducha Świętego

Problemy egzystencjalne – samo życie!

- „Szare”, trudne życie a ideały
- Egzystencjalne problemy – szansą dla rozwoju
- Życie stawia ciągle przed nami wybory – to od nich zależy formowanie się naszego charakteru i „sprawności życiowych”, czyli cnót